

ДРУГАРКИ

Марийка седеше върху голия пън и устремила очигледаше Сивуша, която лежеше болна под сайванта. Две седмици вече Сивуша лежи. А колко много я обича Марийка!..

В края на всяка учебна година Марийка вземаше торбичката, подкарваше Сивуша и с другарки отиваха да пасат кравите. Цял ден те играеха, а добитъкът си пасеше. Вечер майката на Марийка издояваше цяло котле мляко.

Така Марийка отрасна със Сивуша. А сега?.. Не може да я изкара на паша.

Марийка и другарките ѝ се заиграха един ден и не забелязаха кога се бяха отдалечили кравите. Потърсиха ги, няма ги... Затичаха из полето. Тук-там, едвам ги намериха, но Сивуша нямаше.

Марийка започна да плаче.

— Не плачи, Марийке, ще я намерим, — утешаваха я другарките ѝ... Тя се е отдалечила, ще я намерим, не плачи...

След малко намериха Сивуша паднала в една дълбока яма. Като пасла по стръмнината, подхлъзнала се и паднала долу.

Писна Марийка, заплака и затича право у дома. Каза на баща си. Дойде бързо той и що да види: кравата лежеше със счупени крака долу в ямата.

Събраха се селяни и измъкнаха Сивуша с въжета из ямата. Натовариха я на кола и я закараха у дома.

Когато Марийка видя счупените крака на Сивуша, едри сълзи като бисери се затъркаляха от очите ѝ. Тежко, много тежко ѝ беше за Сивуша. А тя я гледаше кротко, като че ли искаше да ѝ каже:

— Не плачи, Марийке, аз ще оздравея и пак ще ходим заедно.